

במדינה

העם

יריקה בחברון.

סטירה במעלה-אדומים

ובימים ההם אין מלך

בישראל, ואיש הישר

בעיניו יעשה

האם יש שילטון בישראל? האם קיימת ממשלה, המסוגלת לקבוע קו, להחליט החלטות ולהבטיח שהן תקרי יימנה?

השבוע נחברר כי התשובה היא שלילית. לא לשם. כדי להעמיד את הדבר בידי מיבחן, החליט מנחם בגין לערוך את ישרי בתי-הפתיחה של ועידת-החרות בחברון. הן זהו התגרות גלויה בממשלת ישראל, יחד עם התגרות בעולם הערבי ובעם הישראלי. היא נועדה לקבוע עובדה של סיפוח חברון — וגם לקבוע שהממשלה אינה קובעת.

בימי דויד בן-גוריון, היתה התגרות כזו זאת נתקלת בחומה אטומה. בימי יצחק רבין, העמידה הממשלה פנים כאילו הן יריקה היא גשם-ברכה.

רבין עצמו לא בא לוועידה. אבל שרי ממשלתו התחרו ביניהם בהבלטת נוכחותם. כוחות-הביטחון גויסו במיבצע-ענק יקר כדי להגן על הוועידה, להפחיד את האוכי לוסיה הערבית, למנוע גילויי-התנגדות מצידה ולדכא הפגנות של יהודים.

נשיא המדינה, שאינו רשאי לצאת את "גבולות המדינה" אלא "על דעת הממ"ר שלה", השתתף במעמד באופן הפגנתי, ותלה מבטיה-הערצה במנחם בגין. בכך העיר ניק להפגנה, בעיני העולם כולו, גושפנקה ממלכתית-ירישה.

ממשלת רבין, העושה מאמץ נואש להציג בפני העולם תדמית מתונה, שתקה. הממשלה התקפלה. לא פחות בול-טת היתה התמוטטות הממשלה בפרשת מעלה-האדומים.

ההחלטה להקים קריית-חרושת בנקודה זו, בדרך ליריחו, היתה אקט של כניעה. היא היוותה חלק מן המחיר ששילם רבין לדתיים תמורת הצטרפותם לממשלתו, ופרס-פיוס שנתנו ראשי המפד"ל, שנפגשם יצאה לכיסאות בממשלה, לצעירי-מיפלגת תם הקיצוניים.

איש לא רצה בקרייה זו: לא עיריית ירושלים, לא האוצר ולא משרד-המסחר והתעשייה.

אם קיווה רבין להשאיר את הבטחתו במקרה, טעה. מאחורי גבה של ממשלתו נעשתה קנוגיה של פקידים בכירים, שור-חרי-סיפוח. היא חצתה את גבולות הממ"ר שלה, הסוכנות, מינהל-המקרקעין והקרן הקיימת. היא באה לקבוע בשטח עובדה מוגמרת. גויסו כספים בחשאי, והעבודה בוצעה במרץ קדחתני.

כשנתגלה הדבר לעיני הממשלה, היא התקפלה. בלי ויכוח, ניתנה בדיעבד גוש-פנקה למעשה הקושרים. הממשלה, שאין לה גרוש על הנשמה, החליטה להוציא מיליונים להקמת הקרייה המיוותרת. מיל-יונים אלה נלקחו מילדי בתי-הספר ומנתי מכה-הסעד.

מעטים האורחים בישראל המוכנים למות למען מעלה-אדומים, ומעטים המוכנים ל"שלם עבודה. אבל איש לא שאל את האורחים.

מיפלגות

שובך-יונים עשוי קלפים

מחנה-הסיפוח הפגין

את כוחו —

מחנה-הישלום את

הוסר אוניו

בין אורחיי-הכבוד של ועידת-החרות בי חברון (ראה לעיל ומיסגרת) ישב פינחס (המשך בעמוד 18)

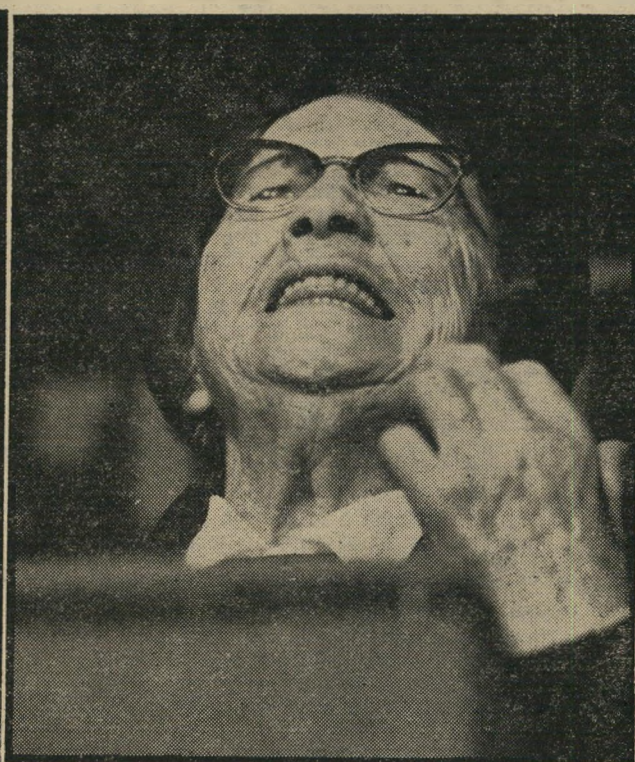
כאשר עורר אורי אבנרי את השאלה החוקית והזכיר את הסעיף בחוק יסוד: נשיא המדינה האוסר על הנשיא לצאת את "גבולות המדינה", הכין היועץ המיש"ר פטי חוות-דעת הנוגדת את לשון החוק, והטוענת כי כוונת החוק היא, בעצם, ל"תחום השילטון" של המדינה.

רגע הניצחון: מנחם בגין מסעיר את קהל מעריציו

אשת הנשיא מסתכלת באשת ספיר

ההתחלה והיא מתעניינת, צוחקת, מברכת אנשים רבים.

עוזרו של ראש עיריית תל-אביב שלמה ("צ'יצ'") להט מיהר לעבר המארגנים, לבדוק אם הוכן מקום עבור הבוס שלו על במת המכובדים. כשהבטיחו לו כי יהיה בסדר, וכי צ'יצ' יכול כבר להפסיק להמתין בחוץ ולהיכנס לאולם, ביקש טור בה נוספת: להושיב על הבמה גם את ראש עיריית ראשון-לציון, עו"ד הנציח גיבשטיין שפרש מהליכוד.

המפקד אברהם, כפי שכינה מסקד בית"ר ירושלים אליעזר ("לייזר") ריבלין בשמו המחתרתי את חיים לנדאו, יושב-ראש תנועת החרות, פתח סוף-סוף את הוועידה. אלי-הטלוויזיה דן כנר קרא פרק מהתנ"ך, הנאספים כולם שרו בי-התרגשות רבה את הימנון בית"ר, ולנדאו ביקש מהקהל לקום על רגליו לזכר נופלי מילחמות ישראל.

באותו רגע פרצו כמה צעירים מהקיי-בוצים, שהצליחו להסתנן לקריית-ארבע למרות השמירה, בקריאות, "חברון פלס-טינית!" אין ספק שאילו היה ח"כ מאיר

(המשך בעמוד 22)

נאית מתרגשת, דיין מפלרטט